

такива уши, и ти ще ревнешъ!

— Мълчи, ти казвамъ!

Мишо не млъква. Разсърдилъ се великанътъ, протегналъ ржка, сграбчилъ Миша и го пратилъ право въ облацитѣ. Тупналъ Мишо право срѣдъ голѣмъ бѣлъ облакъ, мекъ като дюшекъ. Погледналъ на долу: страхотии. Дѣдовата му кжща се вижда като тиква голѣма, а дѣдо му никакъвъ се не вижда, и лулата му се не вижда.

— По-добре, — помислилъ си Мишо, — така и ушитѣ ми дѣдо нѣма да види.

Но ето поедно време облакътъ се спустналъ къмъ земята.

Видѣли го Мишовитѣ другари, разпѣнали черга.

— Скачай, — завикали тѣ, — докато облакътъ е низко!

— Не ща! — отговорилъ имъ Мишо. — Докато съмъ съ такива уши, при васъ се не връщамъ да ми се смѣете.

Отминалъ облакътъ и Мишо останалъ на него. Летѣли, летѣли, колко време, Мишо не можелъ да каже. Най-сетне слѣзли на едно голѣмо поле. Щомъ се допрѣлъ на земята, облакътъ се превърналъ на човѣкъ. Слѣзли отъ небето и други облаци, превърнали се и тѣ на хора, все отборъ юнаци и всички се запжтили къмъ

една голѣма кжща, цѣла отъ мраморъ. Влѣзли юнацитѣ въ кжщата, влѣзълъ следъ тѣхъ и Мишо. Въ една голѣма стая била сложена богата трапеза. На най-личното мѣсто седѣлъ единъ бѣлобрадъ намръщенъ старецъ. Това билъ бащата на юнацитѣ. Той далъ знакъ и всички насѣдали на трапезата. Седналъ и Мишо. Много билъ огладнѣлъ.

— Ушитѣ ми сж магарешки, — мислѣлъ си той, — ама баремъ ще се налапамъ хубаво.

Но щомъ седнали да ядатъ, старецътъ, който разглеждалъ синоветѣ си, видѣлъ Миша и попиталъ:

— Ами ти, бе момче, мой синъ ли си?

— Какъ си ме забравилъ, бе тате? Чий синъ мога да бжда, аконетвой, — отговорилъ Мишо.

— Ами какви сж тия уши?

— Уши като уши.

— Май малко дълги ми се виждатъ, ама яжъ да не останешъ гладенъ, пѣкъ после ще видимъ.

— Слава богу, не ме прогони! — помислилъ си Мишо, грабналъ вилицата и наболѣ една хубава мръвка.

Но щомъ я поднесълъ къмъ устата си, юнакътъ, дето седѣлъ отъ дѣсната му страна, го стисналъ за ржката.